Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεία

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ον — Ἐν Ἀθήναις, 2 Νοεμβρίου 1902 — Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 44

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Ὅπως δήποτε, ἂν οἱ αἰχμάλωτοι ἤθελον νὰ μεταχειρισθοῦν βίαν πρὸς ἀπελευθέρωσίν των, θὰ ἐξετίθεντο εἰς βιαιοπραγίας, τὰς ὁποίας καλλίτερον ἦτο νὰ ἀποφύγουν.

—Τὸ μόνον ποὺ εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν, εἶπεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, εἶνε νὰ ἔλθωμεν εἰς συνεννόησιν μὲ τὸν Μπάρμπα-Καθρέπτην, καὶ νὰ τὸν παρακαλέσωμεν νὰ μας ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν.

Τῷ ὄντι, δὲν θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχουν ἀκρόασιν ἀπὸ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, τὸν Μζέλο-Τάλα-Τάλα, ἐκτὸς μόνον ἂν ἦτο ἀπηγορευμένον εἰς τοὺς ξένους νὰ τενίζουν τὸ σεπτὸν πρόσωπόν του. Ἀλλά, καὶ ἂν κατώρθωναν νὰ τὸν ἴδουν, πῶς νὰ συνομιλήσουν, πῶς νὰ ἀνταλλάξουν ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις; Οὔτε εἰς κογγικὴν γλῶσσαν δὲν θὰ ἦτο δυνατὴ ἡ συνεννόησις... Ἔπειτα θὰ ἐπετύγχανον ἐκεῖνο ποὺ ἤθελαν; Ὁ βασιλεὺς θὰ τους ἄφινεν ἐλευθέρους;

Διὰ ν' ἀπαντήσουν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἔπρεπε νὰ γνωρίζουν διὰ ποῖον λόγον οἱ Βάγδοι τοὺς ἐκράτουν αἰχμαλώτους. Καὶ ἄν, — ὅπως ὑποπτεύοντο, — τοὺς ἐκράτουν διὰ νὰ μείνῃ μυστικὴ ἀπὸ τὸν ἐπίλοιπον κόσμον ἡ ὕπαρξις τῆς ἀγνώστου ἐκείνης φυλῆς εἰς τὰ βάθη τοῦ Μεγάλου Δάσους;

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Τζὼν Κόρτ, ἡ αἰχμαλωσία αὐτὴ εἰς τὸ ἐναέριον χωρίον εἶχε καὶ τὴν καλήν της ὄψιν, διότι ἐξ αὐτῆς θὰ ὠφελεῖτο πολὺ ἡ ἐπιστήμη τῆς συγκριτικῆς ἀνθρωπολογίας, καὶ ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος θὰ συνεκινεῖτο ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν μιᾶς νέας φυλῆς. Ἀλλὰ πῶς θὰ ἐτελείωναν αὐτὰ ὅλα; καὶ μὲ τί τρόπον θὰ ἐκοίνουν εἰς τὸν κόσμον τὴν ἀνακάλυψίν των;

—Νά με πάρῃ ὁ διάβολος ἂν ξεύρω τίποτε! ἀπήντα ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ὁ ὁποῖος δὲν ᾐσθάνετο ἐντός του τὴν κλίσιν κανενὸς Γκάρνερ ἢ Γιοχάουζεν.

Ὅταν καὶ οἱ τρεῖς, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Λάγκα, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν καλύβην των, παρετήρησαν ἐκεῖ μερικὰς μεταβολάς, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἐξέπληξαν ἰδιαιτέρως.

Καὶ ἐν πρώτοις, ἕνας Βάγδος κατεγίνετο νὰ ἀσιγυρίσῃ τὸ δωμάτιον», — ἂν ἠμποροῦμεν νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν πάρα πολὺ εὐρωπαϊκὴν αὐτὴν φράσιν. Ἄλλως τε ὁ Τζὼν Κὸρτ εἶχεν ἤδη παρατηρήσῃ, ὅτι οἱ πρωτογενεῖς αὐτοὶ εἶχον τὸ ἔνστικτον τῆς καθαριότητος, τοῦ ὁποίου τὰ περισσότερα ζῷα εἶνε ἐστερημένα. Ἂν ἐσιγύριζαν τὰ δωμάτιά των, ἔκαμναν ὅμως καὶ τὴν τουαλέττα των, ὁ δὲ Λὶ Μάϊ ἦτο καθαρώτατα ἐνδεδυμένος. Σωροὶ χόρτου ξηροῦ εἶχον ἀποτεθῆ εἰς τὸ βάθος τῆς καλύβης· καὶ ἐπειδὴ ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν μετεχειρίσθησαν ἄλλο στρῶμα ἀπὸ τῆς καταστροφῆς τοῦ κερβανίου, τοῦτο κατ' οὐδὲν μετέβαλλε τὰς ἕξεις των.

Ἐκτὸς τούτου, διάφορα ἀντικείμενα εἶχον τοποθετηθῆ εἰς τὰς γωνίας, κατὰ γῆς, διότι ἡ ἐπίπλωσις δὲν περιελάμβανεν οὔτε τραπέζια οὔτε καθίσματα, — μερικὰ μόνον χονδροειδῆ σκεύη, δοχεῖα καὶ στάμνας ἐγχωρίου κατασκευῆς. Ἐδῶ καρποὶ διαφόρων εἰδῶν, ἐκεῖ τεμάχιον ὤρυγκος, προωρισμένον νὰ ψηθῇ ἐπὶ ἐσχάρας. Τὸ ὠμὸν κρέας δὲν ἁρμόζει εἰμὴ εἰς ζῷα σαρκοφάγα, καὶ εἶνε σπάνιον νὰ εὕρῃ κανείς, καὶ εἰς τὰς χαμηλοτέρας βαθμίδας τῆς ἀνθρωπολογικῆς κλίμακος, ὄντα τρεφόμενα ἀποκλειστικῶς δι' αὐτοῦ.

— Ὅποιος ἠξεύρῃ νὰ ἀνάπτῃ φωτιάν, εἶπεν ἀποφθεγματικῶς ὁ

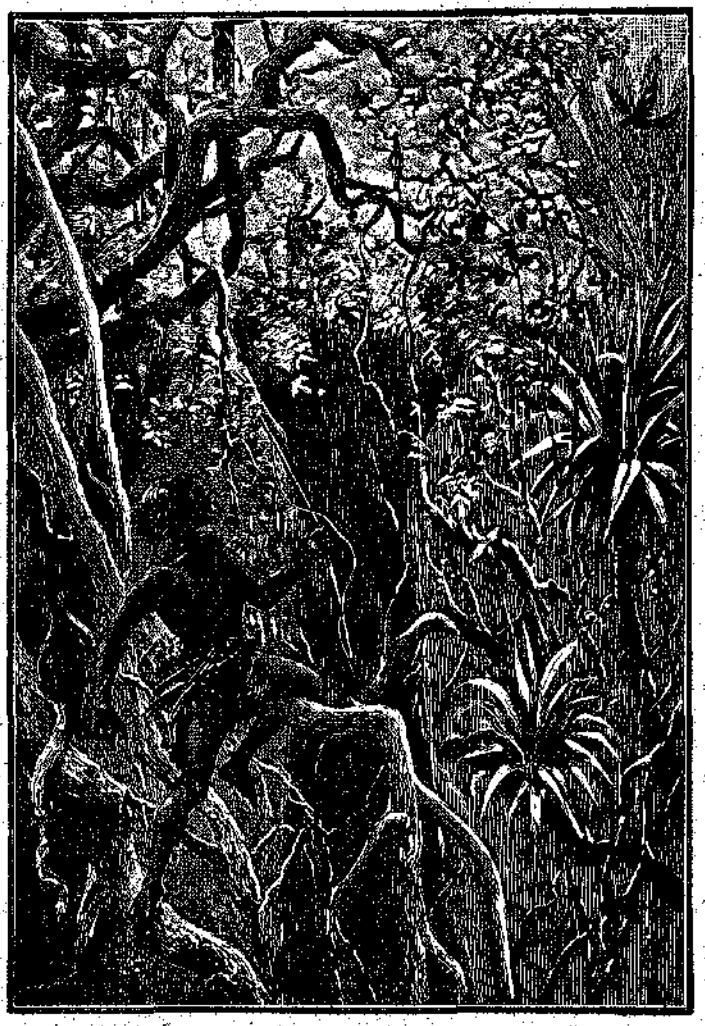

« Κυνηγοῦντες πτηνά, ἐπὶ τῶν δένδρων, τὰ ἐρόνευον διὰ μικρῶν βελῶν, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἀπετύγχανον.» (Σελ. 346, στ. γ'.)

Τζῶν Κόρτ, τὴν μεταχειρίζεται διὰ νὰ ψήνῃ τὴν τροφήν του. Δέν μου φαίνεται λοιπὸν παράξενον, ἂν οἱ Βάγδδοι τρέφονται μὲ κρέας ψημένον.

Πραγματικῶς, ἐξωθεν τῆς καλύβης, ὑπῆρχεν ἀναμμένη μικρὰ πυρά, ὁ καπνὸς τῆς ὁποίας ἀνήρχετο πρὸς τὸ φύλλωμα τοῦ δένδρου, τὸ ὁποῖον ἐσκίαζε τὴν καλύβην.

Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν εἰσῆλθον οἱ τέσσαρες, ὁ Βάγδδης διέκοψε τὴν ἐργασίαν του.

Ἦτο νεανίας, περίπου εἰκοσαετής, μ' ἔξυπνην φυσιογνωμίαν καὶ μὲ κινήματα ζωηρά. Ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς τὰ διάφορα πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχε φέρει. Μεταξὺ τῶν πραγμάτων αὐτῶν, ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Κάμης, — φαντάζεσθε μὲ πόσην χαράν, — εἶδον καὶ τὰς καραμβίνας των, αἱ ὁποῖαι ναὶ μὲν ἦσαν ὀλίγον ἐσκωριασμέναι, ἀλλ' ἠδύναντο νὰ καθαρισθῶσιν εὐκόλως.

—Καλῶς τες τὲς παλιές μας φιλινάδες! Μὲ τὸν καιρὸ! ἐφώναξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

—Ποῦ θὰ ἠμποροῦσαν νὰ μας χρησιμεύσουν πολύ, προσέθεσεν ὁ Τζῶν Κόρτ, ἂν εἴχαμε καὶ τὴν φυσιγγιοθήκην μας!

— Νά την! ἀπεκρίθη ὁ ὁδηγός, δεικνύων τὴν μεταλλίνην θήκην ἀριστερᾷ, πλησίον τῆς θύρας.

Ἐνθυμεῖσθε, ὅτι τὴν θήκην ταύτην, καθὼς καὶ τὰ ὅπλα, ὁ Κάμης εἶχε τὴν ἑτοιμότητα καὶ τὴν δεξιότητα νὰ σφενδονίσῃ ἐπὶ τῶν βράχων τοῦ φραγμοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ σχεδία προσέκρουσεν. Ἐκεῖθεν οἱ Βάγδδοι τὰ παρέλαβον καὶ τὰ μετεκόμισαν εἰς τὸ χωρίον.

—Ἀφοῦ μᾶς δίδουν ὀπίσω τὰς καραμβίνας μας, παρετήρησεν τότε ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, γνωρίζουν ἀρά γε εἰς τί χρησιμεύουν τὰ πυροβόλα ὅπλα;

— Ἀγνοῶ, ἀπεκρίθη ὁ Τζῶν Κόρτ· φαίνεται ὅμως νὰ γνωρίζουν, ὅτι δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ κρατήσουν ξένον πρᾶγμα, καὶ αὐτὸ ἤδη μαρτυρεῖ ὑπὲρ τῆς ἠθικότητός των.

Ἀδιάφορον· ἡ ἐρώτησις τοῦ Μὰξ Οὐμπὲρ δὲν ἔπαυε νὰ εἶνε σπουδαία.

— Κέλλο!.. Κέλλο!..

Ἡ λέξις αὕτη ἀντήχησε καθαρώτατα καὶ ἐπανειλημμένως, ὁ δὲ νεαρὸς Βάγδδης, προφέρων αὐτήν, ὕψωνε συγχρόνως τὴν χεῖρα μέχρι τοῦ μετώπου του καὶ ἤγγιζε τὸ στῆθός του, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ εἴπῃ:

— Ὁ Κέλλο... εἶμαι ἐγώ!

Ὁ Τζῶν Κόρτ ἐσκέφθη ὅτι τοῦτο θὰ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ νέου του ὑπηρέτου, καὶ πραγματικῶς, ὅταν τὸ ἐπανέλαβε καὶ αὐτός, ὁ Κέλλο ἐξεδήλωσε τὴν χαράν του διὰ παρατεταμένου γέλωτος.

Διότι ἐγελοῦσαν οἱ πρωτογενεῖς οὗτοι, καὶ ἦτο ἀξιοσημείωτον τὸ πρᾶγμα ὑπὸ ἀνθρωπολογικὴν ἔποψιν. Τῷ ὄντι, οὐδὲν ὃν κατέχει τὴν ἰδιότητα ταύτην, ἐκτὸς τοῦ ἀνθρώπου. Μόνος ὁ ἄνθρωπος εἶνε ζῷον γελαστικόν. Ἴχνη γέλωτος, ἢ μᾶλλον μειδιάματος, παρετηρήθησαν καὶ εἰς μερικὰ ἐκ τῶν νοημονεστέρων ζώων, εἰς τὸν σκύλον παραδείγματος χάριν. Ἀλλὰ τὸ μειδίαμα τῶν ζώων ἐκδηλοῦται ἁπλῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἴσως εἰς τὴν γωνίαν τῶν χειλέων, δὲν ἔχει δὲ καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν γέλωτα, μὲ τὸν καγχασμὸν τὸν ἀνθρώπινον.

Ἐκτὸς τούτου, οἱ Βάγδδοι δὲν εἶχον καὶ ἓν ἄλλο ἔνστικτον, κοινὸν σχεδὸν εἰς ὅλα τὰ τετράποδα: νὰ ὀσφραίνωνται δηλαδὴ τὰ τρόφιμά των πρὶν τὰ βάλουν εἰς τὸ στόμα, καὶ νὰρχίζουν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τοῖς ἀρέσει περισσότερον.

Ἰδοὺ λοιπὸν ὑπὸ ποίους ὅρους ἔμελλον νὰ ζήσουν οἱ δύο φίλοι, ὁ Λάγκας καὶ ὁ ὁδηγός. Ἡ καλύβη ἐκείνη δὲν ἦτο φυλακή. Ἠδύναντο νὰ ἐξέρχωνται καὶ νὰ εἰσέρχωνται κατὰ βούλησιν. Μόνον νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ Νγκάλα θὰ τοις ἦτο ἀπηγορευμένον,—περὶ τούτου ἦσαν βέβαιοι,—ἐκτὸς ἂν ἐλάμβανον τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν ἀπὸ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, τὸν Μζέλς-Τάλα-Τάλα, τὸν Μπάρμπαν μὲ τὰ γυαλιά... Ὁπωσδήποτε, τούλάχιστον πρὸς τὸ παρόν, ἔπρεπε νὰ ὑποταχθοῦν εἰς τὴν τύχην των ἀγογγύστως, καὶ νὰ ἀποφασίσουν νὰ ζήσουν εἰρηνικῶς εἰς τὸ ἐνάπριον ἐκεῖνο χωρίον.

Ἄλλως τε, ὑπὸ μίαν ἔποψιν, ἡ τύχη των δὲν ἦτο καὶ τόσον δεινή, διότι οἱ Βάγδδοι ἐφαίνοντο ἥμεροι, ἀγαθοί, εἰρηνικοί, καὶ ὀλιγώτερον περίεργοι ἀπὸ οἱονδήποτε τῶν ἀγρίων λαῶν τῆς Ἀφρικῆς ἢ τῆς Αὐστραλίας. Τῷ ὄντι, ἡ παρουσία δύο λευκῶν καὶ δύο ἰθαγενῶν τοῦ Κόγγου, δὲν τους ἐξέπληττεν ὅσον θὰ ἐξέπληττεν ἕνα ἄγριον τῆς Ἀφρικῆς. Τοὺς ἄφινεν ἀδιαφόρους, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἐγίνοντο διόλου ἀδιάκριτοι καὶ ὀχληροί. Ἐφαίνοντο ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ τὸ ἐλάττωμα ἄλλων λαῶν, καὶ πολιτισμένων ἀκόμη: τὴν περιέργειαν. Δὲν ἔχασκαν μὲ τὸ τίποτε, δὲν ἦσαν διόλου κεχηνότοι.

Ἀκροβάται ὅμως πρώτης τάξεως! Ἦτο θαυμαστὴ ἀληθῶς ἡ εὐκινησία, μὲ τὴν ὁποίαν ἀνερριχῶντο εἰς τὰ δένδρα, ἐπηδοῦσαν, ἵπταντο μᾶλλον, ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, κατήρχοντο ἢ ἀνήρχοντο τὴν μεγάλην κλίμακα τοῦ Νγκάλα. Κανεὶς εὐρωπαῖος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ συγκριθῇ πρὸς αὐτοὺς κατὰ τὴν γυμναστικὴν δεξιότητα, καὶ θὰ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ καταισχύνουν οἱονδήποτε ἀκροβάτην ἐξ ἐπαγγέλματος.

Ἐκτὸς τῶν φυσικῶν τούτων προτερημάτων, οἱ Βάγδδοι διεκρίνοντο καὶ διὰ τὴν σκοπευτικήν των δεινότητα. Κυνηγοῦντες πτηνά, ἐπὶ τῶν δένδρων, τὰ ἐφόνευον διὰ μικρῶν βελῶν, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε ἀπετύγχανον. Τὴν αὐτὴν εὐστοχίαν βεβαίως θὰ ἐπεδείκνυον, ὅταν ἐκυνηγοῦσαν δορκάδας, ἄλκας, ἀντιλόπας, ἴσως δὲ καὶ βουβάλους ἢ ρινοκέρους εἰς τὰς γειτονικὰς λόχμας. Ἐκεῖ ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ ἐπεθύμει πολὺ νὰ τους συνώδευε, τόσον διὰ νὰ θαυμάσῃ τὴν κυνηγετικήν των δεξιότητα ὅσον καὶ διὰ νὰποπειραθῇ καμμίαν δραπέτευσιν....

Ναί, οἱ αἰχμάλωτοι ἄλλο δὲν ἐσκέπτοντο, εἰμὴ πῶς νὰ δραπετεύσουν. Ἀλλ' ἡ φυγὴ δὲν ἦτο δυνατὴ παρὰ διὰ τῆς κλίμακος, καὶ ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης βαθμίδος ἵσταντο πάντοτε φρουροί, ἔνοπλοι Βάγδδοι, τῶν ὁποίων θὰ ἦτο δύσκολον νὰ διαφύγουν τὴν ἄγρυπνον προσοχήν.

Πολλάκις ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ ἐπεθύμησε νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τῶν πτηνῶν, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἄφθονα ἐπὶ τῶν δένδρων, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι τοῦ ἐναερίου χωρίου ἔκαμναν μεγάλην κατανάλωσιν. Ἀλλὰ καθημερινῶς παρείχετο εἰς τοὺς αἰχμαλώτους ἄφθονον θήραμα, καὶ προπάντων κρέας διαφόρων ἀντιλοπῶν, ὠρυγκος, ἰνγυάλας, βάτερμποκ καὶ ἄλλων, ἀφθόνων εἰς τὸ δάσος τοῦ Οὐμπάγκη. Ὁ ὑπηρέτης των Κέλλο δὲν ἄφινε νὰ τους λείψῃ τίποτε. Καθημερινῶς ἀνενέονε τὴν προμήθειαν τοῦ ὕδατος διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ νοικοκυροῦ, καὶ τὴν προμήθειαν τῶν καυσοξύλων διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ἑστίας.

Ἄλλως τε, μεταχειριζόμενοι τὰς καραμβίνας ὡς κυνηγετικὰ ὅπλα, θὰπεκάλυπτον οὕτω τὴν δύναμίν των, καὶ τοῦτο δὲν ἦτο φρόνιμον. Καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ τηρήσουν τὸ μυστικὸν τοῦτο, καὶ δοθείσης εὐκαιρίας, νὰ τας χρησιμοποιήσουν ὡς ὅπλα ἐπιθετικὰ ἢ ἀμυντικά.

Εἰς τοὺς αἰχμαλώτους ἐδίδετο κρέας, διότι καὶ οἱ Βάγδδοι ἐπίσης ἐτρέφοντο διὰ κρέατος, εἴτε ψητοῦ ἐπὶ ἀνθρακιᾶς, εἴτε βραστοῦ ἐντὸς πηλίνων ἀγγείων κατασκευαζομένων ὑπ' αὐτῶν. Τοῦτο μάλιστα ἔκαμνε καὶ ὁ Κέλλο διὰ λογαριασμόν των, δεχόμενος νὰ τον βοηθῇ ὁ Λάγκας. Ὅσον διὰ τὸν Κάμην, οὗτος δὲν κατεδέχετο, ἐν τῇ ὑπερηφανείᾳ του ὡς ἰθαγενοῦς, νὰ γίνῃ βοηθὸς ἑνὸς μαγείρου Βάγδδου!

(Ἕπεται συνέχεια) Γρ. Ξενοπουλος

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ χειρότερος κουφὸς εἶνε ἐκεῖνος
ποὺ δὲ θέλει νἀκούσῃ.

★

Καὶ τὸν πηλὸ τὸν δέρνουνε
Νὰ γίνῃ κεραμίδι.

(Παροιμίαι)

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΣΣΑΡΕΣ Καλλιτεχνικαὶ Ἐκθέσεις εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ εἰς διάστημα ὀλίγου καιροῦ! Θ' ὁμολογήσετε ὅτι εἶνε πολύ, ὅτι εἶνε πάρα πολὺ ἐκπληκτικὸν καὶ ἀπρόοπτον τὸ φαινόμενον, διὰ μίαν πόλιν, περὶ τῆς ὁποίας ἐπιστεύετο ἕως τώρα ὅτι δὲν ἔχει καλλιτεχνικὴν κίνησιν.

Ἡ πρώτη διωργανώθη ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας τῶν Φιλοτέχνων, εἰς τὸ Φάληρον, εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ μεγάλου νεοκτίστου Ξενοδοχείου «τὸ Ἀκταῖον». Συνεκέντρωσε καὶ αὐτὴ ἀρκετοὺς ζωγράφους καὶ πολλοὺς ἐρασιτέχνας, ἐπέδειξεν ὀλίγα καλὰ ἔργα, ἐκίνησε κάπως τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶχε βέβαια τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἄλλων.

Ἡ δευτέρα ἔγινεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ περιοδικοῦ «Παναθήναια», τὸ ὁποῖον συχνὰ κάμνει μικρὰς Ἐκθέσεις, ἀποτελουμένας ἐκ τῶν ἔργων ἑνὸς μόνου καλλιτέχνου. Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἦτο ἡ ζωγράφος δεσποινὶς Κλεονίκη Ἀπριώτου, ἡ ὁποία ἐξέθεσεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ περιοδικοῦ ὅλα της τὰ ἔργα, προσωπογραφίας προπάντων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐθαυμάσθησαν πολλαί. Οὕτως ἡ ἔκθεσις τῶν «Παναθηναίων», τὴν ὁποίαν πολὺς κόσμος ἐπεσκέφθη,— ἔμεινεν ἀνοικτὴ ὅλον τὸν Ὀκτώβριον, — ἀπεκάλυψε τὸ τάλαντον μιᾶς ἑλληνίδος ζωγράφου διακεκριμένης, ἐκ τῶν ὀλίγων τὰς ὁποίας ἔχομεν.

Τρίτη ἤνοιξε τὰς πύλας της ἡ ἐτησία Ἔκθεσις τοῦ Συλλόγου «Παρνασσοῦ», ἐξ ἔργων ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς, τὰ ὁποῖα μὲ μεγάλην αὐστηρότητα ἐξέλεξε καὶ μὲ πολλὴν καλαισθησίαν κατέταξε μία εἰδικὴ Ἐπιτροπή, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἐξόχου ζωγράφου Ἰακωβίδου. Ἐδῶ ὁ ἐπισκέπτης ἔχει νὰ θαυμάσῃ ἔργα τῶν καλλιτέρων ἑλλήνων καλλιτεχνῶν, παλαιῶν καὶ νέων, προπάντων δὲ τῶν νέων, οἱ ὁποῖοι φαίνονται ὅτι θὰ ὑπερβοῦν τοὺς παλαιούς, διότι καὶ ἡ τέχνη προοδεύει, καὶ ἡ Ἑλλὰς προοδεύει, καὶ τὸ μέλλον εἶνε πάντοτε καλλίτερον τοῦ παρελθόντος... Ἐν γένει ἡ ἐφετεινὴ Ἔκθεσις τοῦ Παρνασσοῦ ὁμολογεῖται ὡς ἀνωτέρα ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε, καὶ ἀποτελεῖ μίαν μεγάλην καὶ ἀναντίρρητον ἐπιτυχίαν.

Ἀλλ' οἱ ζωγράφοι ὅλοι δὲν συνεφώνησαν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν Ἔκθεσιν τοῦ «Παρνασσοῦ». Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐπροτίμησαν, — παντοῦ, βλέπετε, ὑπάρχουν συμπάθειαι καὶ ἀντιπάθειαι, — νὰ στείλουν τὰ ἔργα των εἰς μίαν ἄλλην Ἔκθεσιν, τὴν ὁποίαν διωργάνωσεν ἄλλη Ἐπιτροπή, ὑπὸ τὴν προεδρείαν καὶ αὐτὴ διαπρεποῦς ζωγράφου, τοῦ Ροΐλοῦ, καὶ ἡ ὁποία ἐγκατεστάθη εἰς τὴν νέαν καὶ μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Δημαρχείου. Καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ τετάρτη Καλλιτεχνικὴ Ἔκθεσις, ἐφάμιλλος πρὸς τὴν τοῦ «Παρνασσοῦ», πλουσία εἰς ἔργα ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς, ἐνδιαφέρουσα καθ' ὅλα.

Εἰς τὰς δύο αὐτὰς Ἐκθέσεις, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἀκόμη ἀνοικταί, ἑκατοντάδες ἐπισκεπτῶν προσέρχονται καθημερινῶς, καὶ περιεργάζονται μὲ προσοχὴν τὰ ἐκθέματα, καὶ θαυμάζουν τὴν ταχεῖαν πρόοδον τῆς καλλιτεχνίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐκπλήσσονται πρὸ τοῦ ποσοῦ καὶ τοῦ ποιοῦ τῆς παραγωγῆς, καὶ ἀγοράζουν — οἱ πλουσιώτεροι—τὰ ἔργα ποὺ τους ἀρέσουν, καὶ ἐκφέρουν τὰς γνώμας των οἱ τεχνοκρῖται, —ὅσοι ἐσπούδασαν αἰσθητικήν, καὶ ἐπεσκέφθησαν εἰς τὰ Μουσεῖα τῆς Εὐρώπης τὰ ἔργα τῶν μεγάλων ζωγράφων, καὶ παρακολουθοῦν τὴν ἐξέλιξιν τῆς τέχνης, διότι οἱ ἄλλοι δὲν εἰμποροῦν νὰ ἔχουν γνώμην, — καὶ ἀνταλλάσσουν τὰς ἐντυπώσεις των· οἱ κοινοὶ ἐπισκέπται, καὶ ἀναγινώσκουν τὰς ἐφημερίδας διὰ νὰ ἠξεύρουν τί λέγουν οἱ εἰδικοὶ καὶ νὰ προσέρχωνται εἰς τὴν Ἔκθεσιν κάπως προετοιμασμένοι, — καὶ γίνεται οὕτω μία καλλιτεχνικὴ κίνησις, καὶ δημιουργεῖται μία ζωὴ εἰς ἀτμόσφαιραν τέχνης, ὁποία σπανίως παρατηρεῖται εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅσον αὐτὰς τὰς ἡμέρας.

Δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι ἐφροντίσατε καὶ σεῖς νὰ ἐπισκεφθῆτε τὰς Ἐκθέσεις, ἢ ὅτι ἐπιφυλάττεσθε νὰ το κάμετε εἰς πρώτην εὐκαιρίαν. Διότι θὰ ἦτο μεγάλη ἐλλειψις καὶ μεγάλη ἀδιαφορία καὶ ἀφιλομουσία ἐκ μέρους σας, — τὸ ὁποῖον ἀδυνατῶ νὰ πιστεύσω,—νὰ μὴν ἐπωφεληθῆτε τῆς περιστάσεως, διὰ νὰ ἰδῆτε τόσα ἔργα μαζὶ τῶν καλλιτέρων ἑλλήνων ζωγράφων, καὶ νὰ λάβετε μίαν ἰδέαν περὶ τῆς ἰδιοφυΐας ἑκάστου, καὶ νὰ γνωρίσετε ποῖος ζωγραφίζει ἢ τοὐλάχιστον ποῖος σᾶς ἀρέσει καλλίτερα, καὶ νὰ μορφώσετε ὀλίγον τὸ γοῦστό σας, τὴν καλαισθησίαν σας, ἡ ὁποία μόνον διὰ τῆς συχνῆς θέας ἔργων τέχνης μορφώνεται. Διὰ σᾶς τοὺς νέους μάλιστα, τὸ μάθημα εἶνε ἀπραίτητον, διότι θὰ ἦτο ἐντροπὴ νὰ γνωρίζετε τοὺς καλλιτέχνας μας μόνον κατ' ὄνομα καὶ νὰ τους θαυμάζετε κατὰ συνθήκην καὶ ἐν ἀγνοίᾳ, χωρὶς δηλαδὴ νὰ φροντίσετε νὰ γνωρίσετε καὶ τὰ ἔργα των. Αἱ Ἐκθέσεις αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἔχουν, καὶ κάθε φιλόμουσος ἔχει καθῆκον νὰ τας ἐπισκέπτεται καὶ νὰ τας περιεργάζεται μὲ προσοχήν.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΣΚΥΛΟΙ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ὅσοι ἐπεσκέφθησαν καὶ περιέγραψαν τὴν Κωνσταντινούπολιν, δὲν ἐλησμόνησαν τοὺς πολυαρίθμους της σκύλους. Οἱ σκύλοι αὐτοὶ δὲν εἶνε ἴσως εὐχάριστον θέαμα διὰ τοὺς ξένους, προσφέρουν ὅμως εἰς τοὺς κατοίκους τῆς μεγαλοπόλεως ἐκείνης ὑπηρεσίας ἀξίας λόγου καὶ ἀξίας τῆς εὐγνωμοσύνης των.

Διότι ὁ στόμαχος τῶν σκύλων ἐν γένει δὲν ἔχει προλήψεις· ἀνεκτικώτερος δὲ τῶν λοιπῶν εἶνε ὁ στόμαχος τῶν σκύλων τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καταβροχθίζει τὰ πάντα, θνησιμαῖα καὶ μή, χρησιμεύει δὲ ὡς βορβοροφάγος καθαριστὴς καὶ ὡς ἀπολυμαντικὸς κλίβανος συγχρόνως, — τόσῳ μᾶλλον πολύτιμος, καθόσον προσφέρεται δωρεάν.

Ἐκτὸς τούτου, ὁ σκύλος τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶνε σχετικῶς ἠπίου χαρακτῆρος, ἐμπνέεται ἀπὸ ἀληθῆ πατριωτισμὸν καὶ τρέφει ἀφωσίωσιν μεγάλην πρὸς τοὺς δίποδας συμπατριώτας του. Τὰ αἰσθήματα ὅμως αὐτὰ τρέφει διὰ μόνους τοὺς κατοίκους τῆς συνοικίας, ὅπου ἡ τύχη τὸν ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ τὴν ὁποίαν θεωρεῖ ὡς ἰδιαιτέραν πατρίδα του.

Ζῇ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθρώπων ἐν εἰρήνῃ καὶ φέρεται μὲ τρόπους εὐγενεῖς, θωμανικούς, κυνικούς, ὑπὸ τὴν καλλιτέραν σημασίαν τῆς λέξεως. Εἶνε πολὺ ἔξυπνος, πολὺ ἐργατικός, καὶ «ἐπιδεκτικὸς προόδου» κατὰ τὴν ἔκφρασιν διαπρεποῦς ἰατροῦ.

Οἱ σκύλοι εἶνε φύσει ζῶα κοινωνικά, ἀλλ' εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μάλιστα ἀποτελοῦν πραγματικῶς οἰκοιωνίαν, τόσον ἐντελῶς κατηρτισμένην, ὥστε ἔχουν καὶ νόμους ἰδίους. Εἶνε κράτος ἐν κράτει. Ζοῦν ἀνεξάρτητοι, ἐλεύθεροι νὰ διέρχωνται τὴν ζωὴν των κατὰ βούλησιν. Ἀλλ' ὅμως, ὅλοι οἱ σκύλοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως δὲν συγκροτοῦν κράτος ἐνιαῖον. Διότι ἕκαστον τμῆμα τῆς πόλεως ἔχει καὶ μίαν χωριστὴν δημοκρατίαν σκύλων ἀνεξαρτήτων, ἐλευθέρων, αὐτονόμων. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ προάστεια, τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐπαρχίας τῆς Αὐτοκρατορίας.

Οἱ σκύλοι ἑκάστου τμήματος συνδέονται μεταξύ των διὰ τῆς συνηθείας καὶ τῆς συγγενείας, ἀλληλοβοηθοῦνται, ἀγαπῶνται καὶ δεικνύουν τοὺς ὀδόντας μόνον εἰς τὸν αὐθάδη ἢ ἀνόητον ξένον,— σκύλον,—ὁ ὁποῖος θὰ ἐτόλμα νὰ παρουσιασθῇ ἐντὸς τῆς δικαιοδοσίας των.

Ἑκάστη κοινότης ἔχει τὸν ἀρχηγόν της, ὁ ὁποῖος, ἐννοεῖται, εἶνε πάντοτε ὁ ἰσχυρότερος, ὁ γενναιότερος καὶ ὁ ὡραιότερος τῆς φυλῆς του. Ὁ ἀρχηγὸς αὐτὸς ἔχει τὸ ὕψος σοβαρὸν καὶ ἀξιοπρεπές ἐνόσῳ δὲν διαταράσσεται ἡ τάξις·

ἀλλ' ἅμα ξένος σκύλος τολμήσῃ νὰ ταράξῃ διὰ τῆς παρουσίας του τὴν συνοικίαν, τότε φαίνεται διὰ μιᾶς ὁ ἡρωϊσμός του. Ὁρμητικός, ἀκράτητος, ἐκτίθεται εἰς τοὺς κινδύνους τοῦ πολέμου καὶ μάχεται σῶμα πρὸς σῶμα· ὅλη δὲ ἡ ἀγέλη παρασυρομένη ἀπὸ τὸ παράδειγμα τοῦ ἀρχηγοῦ της, ὁρμᾷ κατόπιν του ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ.

Πῶς δὲ τελειόνουν συνήθως αἱ μάχαι αὗται;

Ὁ νικηθεὶς πλαγιάζει κατὰ γῆς, ταπεινὸς κ' ἐξευτελισμένος. Ἡ κεφαλή του κύπτει πρὸς τὸ στῆθος καὶ ἡ γλῶσσά του λείχει πυρετωδῶς τὰ χείλη. Οὕτω ζητεῖ τὴν εἰρήνην. Καὶ ὁ νικηθεὶς ἀρχηγὸς ὑψόνει τὸν ὀπίσθιον πόδα ὑπεράνω τοῦ νικημένου καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου δεικνύει ὅτι τὸν ἐσυγχώρησεν. Ἐξεπλύθη ἡ κατὰ τῆς φυλῆς του ὕβρις διὰ τῆς ταπεινώσεως τοῦ νικηθέντος, ὁ ὁποῖος δύναται τώρα πλέον ἢ νὰ φύγῃ ἢ νὰ μείνῃ. Ἂν μείνῃ, θεωρεῖται ἐφεξῆς συμπολίτης τῶν νικητῶν του.

[Ἀπὸ τὰ «Ἐνδιαφέροντα Ζῴων τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν Ὠφελίμων Βιβλίων.]

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 337.)

Ἡ Βαλεντῖνος ἐν τῷ μεταξὺ μονομαχεῖ μὲ τὸν τρίτον. Ἀμύνεται, ἀποκρούει, ἐπιτίθεται, κτυπᾷ, ὡς γενναῖος μικρὸς Κερκὸζ ποὺ εἶνε. Ἀλλ' ἐννοεῖται, ὅτι ὁ ἄνισος ἀγὼν δὲν παρατείνεται πολύ. Μετ' ὀλίγον τὸ λεπτὸν ξίφος θραύεται ἐπὶ τοῦ χαλυβδίνου θώρακος, καὶ ὁ Λέλιος δέχεται κατάστηθα τὴν λεπίδα τοῦ κακούργου.

Οἱ τρεῖς μ π ρ ά β ο ι, ἀφ' οὗ ἐξεπλήρωσαν οὕτω τὴν ἐντολὴν τοῦ κυρίου των, ἔθεσαν τὰ ξίφη των εἰς τὰς θήκας καὶ ἀπῆλθον ἡσύχως...

Μόνον ἀφ' οὗ ἐχάθησαν εἰς τὸ σκότος, ὁ Πονηρίδης ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κρύπτης του, ἐπλησίασε τὸ ἀναίσθητον σῶμα τοῦ Γιαννιοῦ, ἥρπασε τὸν σάκκον μὲ τὰ χρήματα, καὶ ὁ ἄθλιος ἐτράπη εἰς φυγήν.

Τὰ σώματα τοῦ βαρώνου Κερκὸζ καὶ τοῦ Γιαννιοῦ ἔμειναν ἐξηπλωμένα εἰς τὸν δρομίσκον ἐκεῖνον, μέχρι τῆς ὥρας κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσήμανεν ὁ ὄρθρος. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ θυρωρὸς ἑνὸς Μοναστηρίου Φραγκισκανῶν ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ κατώφλιον, εἶδε τοὺς δύο ἀνθρώπους, ἐξεπλάγη, ἐπλησίασε καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι ἀνέπνεον ἀκόμη.

Τότε ἐφώναξε τοὺς ἀδελφούς του, καὶ οἱ ἀγαθοὶ καλόγηροι, μὲ προσοχὴν καὶ προφύλαξιν, μετέφεραν τοὺς πληγωμένους ἐντὸς τοῦ Μοναστηρίου. Ἡτοιμάσθησαν ἀμέσως δύο κρεββάτια, τὸ ἕν πλησίον τοῦ ἄλλου, εἰς μικρὸν κελλίον ἀσβεστόχριστον· ὅλον τὸ Μοναστήριον ἔκαμε θερμὴν παράκλησιν ὑπὲρ ἰάσεως τῶν δυστυχῶν ἐκείνων· ἔπειτα, κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἡγουμένου, ὁ Βαλεντῖνος καὶ ὁ Γιαννιὸς παρεδόθησαν εἰς τὰς φιλανθρώπους φροντίδας τοῦ ἀδελφοῦ Εὐτυχίου.

Ὁ καλόγηρος αὐτὸς ἐπέδεσε τὰ τραύματα τῶν δύο μας φίλων, ἠγρύπνησεν ἐπὶ τρεῖς νύκτας ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο κλινῶν, παρηκολούθησε τὰς φάσεις τοῦ πυρετοῦ των, ἐδαπάνησεν ὑπὲρ αὐτῶν τοὺς θησαυροὺς τῆς πείρας καὶ τῆς εὐσπλαχνίας του.

« Ἠγρύπνησεν ἐπὶ τρεῖς νύκτας ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο κλινῶν.» (Σελ. 348, στήλ. β'.)

Τέλος, τὴν τετάρτην ἡμέραν, ὁ Βαλεντῖνος, καὶ κατόπιν ὁ Γιαννιός, ἄνοιξαν τὰ μάτια των.

Ὁ πρῶτη λέξις τοῦ Βαλεντίνου ἦτο: «Πατέρα!». Ἡ δὲ πρώτη λέξις τοῦ Γιαννιοῦ: «Ὁ σάκκος μου!»

Καὶ εἰς τὸν ἕνα καὶ εἰς τὸν ἄλλον, ὁ ἀγαθὸς καπουτσῖνος ἀπήντησεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἡσυχάσουν. Καὶ ἀμέσως, (διότι ἦτο ὀλίγον τι φλύαρος,) ἤρχισε νὰ τους διηγεῖται φαιδρὰς ἱστορίας.

Ἡ ἔμφυτος εὐθυμία τῶν βενετῶν ἐνυπῆρχε καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ μοναχοῦ Εὐτυχίου. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου, ὑπῆρχε συγχρόνως καὶ ἄπειρος ἀγαθότης. Κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, τοῦ προστάτου του, δὲν κατεδίκαζε καὶ αὐτὸς κανένα. Συχνὰ ἔδειχνε τὸν οὐρανόν, λέγων: «Ἰδέτε τί μεγάλη ποῦ εἶνε ἡ κυανῆ κατοικία! Ὑπάρχει βεβαίως ἐκεῖ θέσις δι' ὅλον τὸν κόσμον.»

Ὁ Βαλεντῖνος καὶ ὁ Γιαννιός, ὠχρότατοι ἀκόμη, ἀλλ' ἀρκετὰ εὐδιάθετοι ἀπὸ τὰ καλὰ λόγια καὶ τὰς περιποιήσεις τοῦ καλογήρου, ἐκύτταζαν τὸν οὐρανὸν διὰ τοῦ παραθύρου τοῦ κελλίου των, καὶ ἀνωμολόγουν ὅτι τωόντι, ἡ «κυανῆ κατοικία» ἦτο ἀπέραντος.

Ἅμα ἐδυνάμωσαν ὀλίγον, ὁ ἀδελφὸς Εὐτύχιος τοὺς ἐγκαθίδρυσε καὶ τοὺς δύο εἰς ψαθίνας πολυθρόνας, εἰς μίαν γωνίαν τοῦ κήπου.

Ὁ κῆπος τοῦ Μοναστηρίου ἦτο μᾶλλον ἄγρός, ἀλλ' ὁ πλέον χαριτωμένος καὶ τερπνὸς ἄγρος ποῦ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Τὰ φυτά, ἄγρια μαζὶ καὶ ἥμερα, ἔθαλλον ἐκεῖ μὲ πᾶσαν ἀφθονίαν καὶ μὲ πᾶσαν ἐλευθερίαν, ἀνενδύλητα, ἀπείρακτα, ὅπως ἤθελεν ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος νὰ ζοῦν ὅλα τὰ ἔμψυχα: ἄνθρωποι, ζῶα καὶ φυτά. Ἐκεῖ - μέσα δὲν ὑπῆρχον διαιρέσεις καὶ διακρίσεις, ὅπως εἰς τοὺς συνήθεις κοσμικοὺς κήπους, ὅπου ἡ βλάστησις ὑποβάλλεται εἰς κανόνας καὶ ὅπου τὸ ψαλλίδι τοῦ κηπουροῦ δουλεύει μὲ τόσην ἀσπλαγχνίαν... Ἓν μικρὸν τετράγωνον μόνον εἶχε παραχωρηθῇ ἐξαιρετικῶς εἰς τὸν ἀδελφὸν Εὐτύχιον, διὰ νὰ καλλιεργῇ ἐκεῖ, χωριστά, τὰς ἰαματικὰς βοτάνας.

Καὶ ὁ μοναχός, χειριζόμενος ὁλονὲν τὸν λίσγον του, διηγεῖτο εἰς τοὺς δύο τραυματίας τὴν θαυμαστὴν ἱστορίαν, τὸν «χρυσοῦν ἀπόλογον» τοῦ Ἁγίου Φραγγκίσκου:

... Ἡ εὐσπλαγχνία τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, τοῦ ἐξ Ἀσσίζης, ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε ἐπεξετείνετο εἰς ὅλα τὰ ζῶα καὶ εἰς ὅλα τὰ πράγματα. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος τὰ μετεχειρίζετο ὡς φίλους, τὰ ζῷα καὶ τὰ πράγματα, μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἐξεδήλωναν καὶ αὐτὰ τὴν φιλίαν των. Ὅταν ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος περιεπάτει παρὰ τὸν αἰγιαλόν, τὰ ψάρια ἔβγαζαν τὸ κεφάλι των ἀπὸ τὸ νερὸν καὶ τὸν παρηκολούθουν ἐν σώματι. Ὡμίλει μὲ τὰς χελιδόνας. Ἕνας ἄγριος λύκος ἔγινεν ἥμερος καὶ ἔπαυσε νὰ σπαράζῃ τὰ πρόβατα, διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Τὸν χειμῶνα, τὰ γυμνὰ δένδρα ἐνεδύοντο μὲ φύλλα πρὸς τιμήν του. Ὅταν διήρχετο ἀπὸ ἐξοχήν, ἐσταματοῦσε διὰ νὰ χαιρετήσῃ τὰς ἀκρίδας, λέγων: «Ἀκρίδες, ἀδελφαί μου!»

—Αὐτός, προσέθετεν ὁ Εὐτύχιος, αὐτὸς ὡδήγησε πρὸς σᾶς μὲ τὸν δάκτυλόν του τὸν ἀδελφὸν Παῦλον, τὸν θυρωρόν μας, ὅταν σᾶς εἶδεν ἐξηπλωμένους καὶ ἀναισθήτους ἀπέξω ἀπὸ τὸ Μοναστῆρι μας.

Ἀλλ' ἡ τελευταία αὕτη λεπτομέρεια δὲν ἠμποροῦσε νὰ χωρέσῃ εὔκολα εἰς τὸν νοῦν τοῦ Γιαννιοῦ.

—Μὰ εἶσθε βέβαιος, πολὺ βέβαιος, ἀδελφέ μου, ὅτι ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος μᾶς ἔσωσεν; ἠρώτα μὲ πεῖσμα τὸν καλόγηρον.

—Καὶ γιατὶ ὄχι, φίλε Γιαννιέ;

—Μήπως μᾶς ἔσωσεν ὁ Ἅγιος Ὑός; Ἐγὼ ἔτσι λέω...

—Καὶ γιατί, φίλε μου, ὁ Ἅγιος Ὑός;

—Γιατὶ ὁ Ἅγιος Ὑός εἶνε ἀπὸ τὴ Βρετάνη, σὰν καὶ μᾶς, εἶνε πατριώτης μας· ἐν ᾧ ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος εἶνε ἀπὸ ἐδῶ, εἶνε ἅγιος Βενετσάνος!

Ἡ ἀπάντησις ὅτι ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος ἦτο «Ἅγιος Βενετσάνος», ἐφάνη τόσον ἀστεία εἰς τὸν ἀδελφὸν Εὐτύχιον, ὥστε κατελήφθη ὑπὸ μεγάλου γέλωτος καὶ διὰ πολλὴν ὥραν ἐθώπευε τὴν γαστέρα του, τὴν ἀρκετὰ ἐξωγκωμένην. Ἔπειτα αἱ θωπεῖαί του μετετέθησαν εἰς τὸν ὦμον τοῦ Γιαννιοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον μὲ πονηρίαν ὅλως βενετικήν, εἶπεν:

—Ἔ, δὲν πειράζει! Ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος εἶνε τόσον καλός, τόσον ἥμερος, ὥστε θὰ ὑποχωρήσῃ ἀμέσως πρὸ τοῦ ἁγίου Ὑός, φθάνει μόνον νὰ τὸν παρακαλέσῃ. Ἔπειτα θὰ του χρωστᾷ καὶ χάρι, ποῦ ἔσωσεν ἕνα τέσῳ καλὸ παιδί, σὰν καὶ σένα, Γιαννιέ.

Πρὸ ἡμερῶν ἤδη ὁ ἀδελφὸς Εὐτύχιος εἶχε δεχθῇ τὰς ἐκμυστηρεύσεις τοῦ Βαλεντίνου, κ' ἐγνώριζεν ὅλην του τὴν ἱστορίαν. Δὲν εὕρισκε τίποτε τὸ ἐπαινετὸν εἰς αὐτήν, ἀλλὰ καὶ τίποτε τὸ κολάσιμον. Ἡ σειρὰ ἐκείνη τῶν ἀνδραγαθημάτων καὶ τῶν ἀστειοτήτων,— αἱ ὁποῖαι ἄλλως τε ἐπληρόνοντο τόσον ἀκριβά,— σειρὰ ἐκτεινομένη ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Βρετάνης μέχρι τῆς Βενετίας, ἀπέπνεεν ἄρωμα νεότητος, ἀπειρίας καὶ εὐπιστίας, ἠδὺ διὰ τὴν ἀνεξίκακον ψυχὴν τοῦ Φραγκισκανοῦ. Ἠγάπα κ' ἐξετίμα τὸν Γιαννιόν, ἀλλ' ἠσθάνετο πρὸς τὸν Βαλεντῖνον φιλίαν τρυφερωτέραν, πλήρη ἀνοχῆς.

Ἡ δὲ μετάνοια τοῦ Βαλεντίνου, ἡ λύπη του διότι δυσηρέστησε τὸν πατέρα του, ὁ θερμὸς πόθος, τὸν ὁποῖον ἐξέφραζε καθημερινῶς, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Κερκόζ, νὰ πέσῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ κόμητος καὶ νὰ ἐκλιπαρήσῃ τὴν συγγνώμην του, ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ αἰσθήματα ἔπειθον τὸν ἀδελφὸν Εὐτύχιον, ὅτι εἶχε σώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον ἕνα καλὸ παιδί.

Ἐν τούτοις ἡ θεραπεία τῶν τραυμάτων ἔβαινε κανονική. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας οἱ δύο νέοι θὰ ἦσαν ἐντελῶς καλά, καὶ ἔπρεπε νὰ σκεφθοῦν διὰ τὸ μέλλον. Καὶ τὸ μέλλον προοιωνίζετο πολὺ θλιβερὸν διὰ τὸν Βαλεντῖνον καὶ διὰ τὸν Γιαννιόν, ἕνα χαϊδευμένον ἀρχοντόπουλον καὶ ἕνα μικρὸν χωρικόν, εὑρισκομένους χιλιάδας λεύγας μακρὰν τῆς πατρίδος των, εἰς ξένον τόπον, χωρὶς προστασίαν, χωρὶς χρήματα.

Ὁ Βαλεντῖνος ἐσυλλογίζετο περίλυπος, ὁ Γιαννιὸς ἔμενε κατηφής, ὁ δὲ ἀδελφὸς Εὐτύχιος εὕρισκεν εἰς τὴν ἀγαθὴν καρδίαν του τὴν ἁπλουστέραν καὶ τρυφερωτέραν λύσιν:

(Ἕπεται συνέχεια) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΛΙΟΣΥΝΟΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'.

Ὁ Γιαννάκης εἶνε λοιπὸν ἀπαρηγόρητος. Ὁ Ἀσπρούλης εἶνε καὶ αὐτὸς λυπημένος, ποῦ του ἐπῆραν τόσα ἀδελφάκια του. Καὶ ἡ Μάρω ἐσυλλογίσθη ὅτι ἕνας περίπατος θὰ ἔκαμνε καλὸ καὶ εἰς τοὺς δύο.

— Γιαννάκη, λέγει τοῦ ἀδελφοῦ της, πᾶμε λίγο ἔξω. Ὡς τὸν πλάτανο; Νὰ πάρωμε μαζί μας καὶ τὸν Ἀσπρούλη μὲ τὴ μητέρα του; Ἔ;

Ἀκοῦς ἐκεῖ! Ὁ Γιαννάκης εἶνε προθυμότατος. Δός του «ἔξω» καὶ ἄλλο δὲν θέλει. Ἀμέσως λησμονεῖ καὶ τὴ λύπη του καὶ ὅλα... Ὁ περίπατος ὅμως δὲν ἐπέτυχε, ἐξ αἰτίας τοῦ Ἀσπρούλη.

Τὸ καϊμένο τὸ ἀρνάκι, ἀσυνείθιστο φαίνεται νὰ τρέχῃ, ἐκτύπησε τὸ ποδαράκι του σὲ μιὰ πέτρα, καὶ κουτσαίνει.

Ὁ Γιαννάκης θέλει, καλὰ καὶ σώνει, νὰ το πάρῃ 'στὴν ἀγκαλιά του, γιὰ νὰ το γυρίσῃ 'στὸ μανδρί. Τὸ βάρος εἶνε μεγάλο γι' αὐτὸν καὶ του δίνει πολὺν κόπο. Καὶ ἡ ἀνησυχία τῆς Μάρως εἶνε μεγάλη. Φοβᾶται μὴν κουραστῇ ὁ Γιαννάκης πολὺ καὶ ἀρρωστήσῃ.

— Ἄφησέ το χάμω, σοῦ λέγω. Θὰ του περάσῃ τὸ πόδι! φωνάζει ἡ Μάρω.—Δὲν το ἀφίνω, σοῦ λέγω, γιατὶ θὰ γίνῃ χειρότερα! φωνάζει ὁ Γιάννης.

Εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, τί κάμνει ἡ προβατίνα, ἡ μητέρα τοῦ Ἀσπρούλη;

Λυποῦμοι πολὺ ποῦ θὰ σας τὸ 'πῶ: Βόσκει, χωρὶς νὰ την μέλῃ καθόλου. Δὲν δίδει μιὰ πεντάρα, ποῦ λέγουν, ἂν ἐκουτσάθη τὸ παιδί της.

Ποῦ ξέρει τὸ καϊμένο τὸ ζῷον ἀπ' αὐτά; Ὅπως νὰ πῆτε, ζῷον εἶνε πάντα!

(Συνέχεια προσεχῶς) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΜΥΛΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Τέλος· ἴδε σελ. 342.)

— Αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά, ἀπεκρίθη ὁ Διάβολος, ἂν ὁ μύλος δὲν τελειώσῃ, πρὶν νὰ λαλήσῃ ὁ πετεινός, σὺ εἶσαι λυμένος ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσί σου. Ὅσο γιὰ χρήματα, νά, πάρε.

Καὶ ἔρριψεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ μυλωνᾶ μίαν σακκούλαν γεμάτην χρυσᾶ νομίσματα.

Ὁ μυλωνᾶς ἔτρεμεν ὡς φύλλον· ἀλλὰ τὰ χρυσᾶ νομίσματα ἔκαμαν τόσον γλυκὺ ἦχον, ὥστε δὲν ἐβάσταξε καὶ ἔσκυψε καὶ ἐπῆρε τὴν σακκούλαν.

— Βάλε τὴν ὑπογραφήν σου ! εἶπεν ὁ Πειρασμὸς μὲ προστακτικὴν φωνήν.

Ὁ μυλωνᾶς ἐδίστασεν ἀκόμη μίαν στιγμήν, ἔπειτα ἔγραψε τὸ ὄνομά του· εὐτυχῶς τὰ γράμματα δὲν ἦσαν πολὺ καλογραμμένα.

Ἀμέσως ἓν δυνατὸν σφύριγμα διεπέρασε τὸν ἀέρα· τὸ βουνὸν ἔτριξε καὶ μέσα εἰς τὸ βαθὺ ἐλεῖνο σκοτάδι, τὸ ὁποῖον μόλις ἐφώτιζε μία διαβολικὴ λάμψις, ἐφάνησαν χιλιάδες φανταστικὰ ὄντα. Ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος ἤρχισε νὰ ἐργάζεται· ἐξερρίζωναν ἀπὸ τὰς θέσεις τοὺς μεγάλους βράχους τοῦ γρανίτου καὶ ἐσώριαζαν τὸν ἕνα ἐπάνω εἰς τὸν ἄλλον· ἔσπαζαν τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων ὡσὰν νὰ ἦσαν ξηρὰ κλαδιά, καὶ εἰς μιὰ στιγμὴ τοὺς ἔκοπταν, τοὺς ἐπελεκοῦσαν, τοὺς ἐροκανίζαν, τοὺς ἔκαμναν ξύλα· διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ μύλου. Ἔτρεχαν ἐπάνω κάτω, ἐμπερδεύονταν, ἔχανε κανεὶς τὸν νοῦν του.

Ὁ μυλωνᾶς δὲν ἐπίστευε τοὺς ὀφθαλμούς του. Μὲ τί γρηγοράδα τὸν ἔκαμναν τὸν μύλον ! Ἀλλὰ ὅσο ἐπροχώρει ἡ δουλειά, τόσον ηὔξανεν ἡ ἀγωνία· πόσον τὸν ἐβασάνιζε. Νά· ἔβαλαν καὶ τὴν στέγη· ἔβαλαν καὶ τὰς φτερούγες ! Μονάχα ἡ μυλόπετρα μένει νὰ βαλθῇ εἰς τὴν θέσιν της· καὶ αὐτὴ εἶνε ἕτοιμη ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὴν ἄκρη τοῦ βουνοῦ.

Ὁ μυλωνᾶς ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ· ἀλλ' ἔξαφνα ἤρχισε νὰ γλυκοχαράζῃ εἰς τὸν ὁρίζοντα, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς, καὶ ἡ αὐγὴ τοῦ ἔδωκε θάρρος. Ὥρμησεν εἰς τὴν μυλόπετραν, καὶ μὲ τὴν δύναμιν τῆς ἀπελπισίας, τὴν ἐσκούντησε δυνατά, καὶ ἡ βαρεῖα πέτρα ἐκατρακύλησε καὶ ἐκρημνίσθη μὲ κρότον κάτω ἀπὸ τὸ βουνό.

Ὁ τεχνίτης καὶ οἱ βοηθοί του ἐξέβαλαν τρομερὰν φωνήν, καὶ ὥρμησαν νὰ πιάσουν τὴν πέτραν. Ὁ μυλωνᾶς, εἰς αὐτὸ τὸ μεταξύ, ἔφυγε μὲ ὅλην τὴν γρηγοράδα τῶν παδῶν του, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Ὁ Σατανᾶς εἶχε πιάσῃ τὴν μυλόπετρα, κ' ἐπροσπάθει ν' ἀναβῇ διὰ νὰ τὴν βάλῃ εἰς τὸν μύλον, ὅταν ἔξαφνα ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ πετεινοῦ. Ἔξω φρενῶν διότι δὲν ἠμπόρεσε νὰ κατορθώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, καὶ βλέπων ὅτι τοῦ ἔφυγε ἡ ψυχὴ τοῦ μυλωνᾶ, ἐτίναξε τὴν μυλόπετρα ἐπάνω εἰς τὸν μύλον, καὶ τὸν ἔκαμε χίλια θρύμματα. Τὰ κομμάτια διεσκορπίσθησαν εἰς ὅλα τὰ μέρη μακρυά. Μόνον οἱ χονδροὶ τοῖχοι ἔμειναν ὀρθοί, καὶ αὐτὸν τὸν ὄγκον τῶν μαύρων καὶ μεγάλων γρανιτῶν, τὸν ὀνομάζουν «Μύλον τοῦ Διαβόλου».

Ὁ μυλωνάς, ἀφ' οὗ ἐγλύτωσεν ἔτσι ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ Σατανᾶ, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκογένειάν του. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὑπέφερε μὲ ὑπομονὴν τὴν πτωχείαν του. Παρετήρησε δὲ ὅτι τώρα ὁ μύλος του ἐδούλευε πολὺ καλλίτερα παρὰ προτήτερα. Σιγὰ σιγὰ μὲ τὸν καιρὸν ἀπέκτησε μίαν μικρὰν κατάστασιν, ἡ ὁποία δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὴν οἰκογένειάν του, ἤξιζε πολὺ περισσότερον παρὰ ὅλα τὰ πλούτη τῆς κολάσεως.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ τολμήσῃ ἄλλην φορὰν ν' ἀναβῇ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ῥομβεργκ ! Καὶ σήμερα ἀκόμη, κανεὶς ἀπὸ τοὺς πέριξ χωρικούς, ἄμα νυκτώσῃ, δὲν βαστᾷ νὰ μείνῃ πλησίον τοῦ κατηραμένου αὐτοῦ μέρους.

(Andersen) ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΚΗΤΗ ΚΑΙ ΚΩΒΙΟΣ

[Αἰσώπιος μῦθος]

Δελφίνι μ' ἕναν πόρφυρα
Στὸ πέλαγο ἐμαλλώναν
Κ' ἐσήκωναν τῆς θάλασσες,
Τὰ κύματα ἐφουσκώναν.
Φυσομανάει ὁ πόρφυρας
Σὰν σίφονας, καὶ τάλλο
Θεριὸ σὰν μπόρα ἐχύμιζε
Στὸ κῆτος τὸ μεγάλο.

Τότ' ἕνας τόσος κοκωβιὸς
(Ποῦ ἀλήθεια ἐγὼ δὲν εἶδα
Μὰ θάταν σὰν μαρίδα
Τοῦ Ποσειδῶνα ὁ παραγυιὸς)
Πετιέται ἀπὸ τὴν τρύπα
Μιᾶς ἔέρας καὶ τους λέει :
«—Πόσο ἡ καρδιά μου ἐκτύπα
Κ' οἱ δυό σας τόσο νέοι,
Μὴν πάθετε ! .. καὶ φθάνω
Χωρὶς καιρὸ νὰ χάνω
Ἐδῶ, σὰν ἀδελφός σας,
Νὰ μείνω ἀνάμεσό σας,
Ὥς νὰ σας παραλιάσω
Καὶ νὰ σας συμβιβάσω ! ..»

Μὰ ὁ πόρφυρας τοῦ λέει μὲ βιά,
Θωρῶντάς τον 'στὰ μάτια :
«—Κάλλιο ἔχουμε σὰν δυὸ θεριὰ
Νὰ γίνωμε κομμάτια,
Παρὰ ἕνας σὰν κ' ἐσένα,
Μιᾶς κοκωβίνας γέννα,
Ἐμᾶς νὰ συμβιβάσῃ
Καὶ νὰ μας παραλιάσῃ !

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κῆπον :

Ἡ *Ἄβρα τῆς Κερκύρας* : — Πές μου λοιπόν, μαμάκα . . .

Ἡ μητέρα : — Τί, χρυσό μου παιδί ;

Ἡ Ἄβρα τῆς Κερκύρας : — Ἂν καμμιὰ χήνα ἦταν πολὺ-πολὺ πικραμένη, πῶς θάκανε γιὰ νὰ πνιγῇ ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζαππείου

* * *

Ντίκος. — Φαντάσου νὰ μὴν ὑπῆρχε διόλου θάλασσα στὸν κόσμο . . .

Φιφή . — Δὲν θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ μάθῃ κολύμβι, καὶ φαντάσου!... πόσοι θὰ ἐπνίγοντο !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημ. Καθαρωδοῦ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

ΤΟ *Ἐρυθρὸν Νέφος* [ΕΕΕ] ἐνεγράφη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, φοιτητὴς τῶν Μαθηματικῶν. Ἰδοὺ ἕνας σπουδαῖος σταθμὸς εἰς τὴν ζωήν ! Καὶ τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* στέκεται ἐδῶ καὶ ἐπισκοπεῖ ὅλον τὸ παρελθόν του, καὶ μοῦ γράφει μίαν ὡραίαν ἐπιστολήν, γεμάτην ἀπὸ ἐνεργείας καὶ ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς του ἡλικίας. Παρατηρῶ ὅμως ὅτι δὲν πάει, τὸ γράψιμόν του γίνεται δυσανάγνωστον· καὶ ἂν ἐξακολουθήσῃ ἔτσι . . . θὰ τὸν προσκαλῶ νὰ μου διαβάζῃ τὰ γράμματά του. — Ἀλήθεια, ἔχω καὶ μίαν ἀπορίαν : μὲ τί φῶς ἐδιάβασε τὴν ἐπιστολήν τοῦ κ. Φαίδωνος, ὑπὸ τὸν πλάτανον τοῦ Ζαππείου, τὸ βράδυ πεντέμισυ ἡ ὥρα ; . . .

Ὡραία ἡ ἰδέα σου, φίλε μου *Ἱερολογίτη* (Χ') νὰ πάρῃς ψευδώνυμον καὶ νὰρχίσῃς ἀλληλογραφίαν, ὕστερ' ἀπὸ δύο ἔτη ποὺ εἶσαι ἐν ἀφανείᾳ συνδρομητής μου. Κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ.

Πολὺ γρήγορα, *Κυκλαμιά*, θὰ δημοσιευθοῦν καὶ τὰ ποτελέσματα τοῦ Μ. Διαγωνισμοῦ τῆς Μεταφράσεως, καὶ ἐκεῖ πλέον θὰ ἴδῃς κατὰ πόσον ἐπέτυχες εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν «γαλλισμῶν». Πραγματικῶς, αὐτὸς εἶνε ὁ σκόπελος καὶ τῶν μεγάλων ἀκόμη μεταφραστῶν, προπάντων ὅταν πρόκειται νὰ μεταφράσουν εἰς τὴν ἀπλῆν, εἰς τὴν ζωντανὴν γλῶσσαν. Χαιρετίσματα εἰς τὴν Φροῦ-Φροῦ, καὶ βάλε την νὰ μου γράψῃ ἐπιτέλους.

Ἰδοὺ τί συμβαίνει, *Πανταχοῦ Παρών* : Διὰ νὰ σταλῇ τὸ φύλλον τοῦ Σαββάτου ἐγκαίρως καὶ ἀσφαλῶς εἰς τὸ ἐξωτερικόν, πρέπει νὰ τυποθῇ ἀπὸ τὴν Πέμπτην Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸν τὸν καιρόν, ἕνεκα πολλῶν ἐργασιῶν τοῦ Τυπογραφείου, τὸ φύλλον βραδύνει ἕνλοτε νὰ τυποθῇ καὶ μοῦ παραδίδεται τὴν Παρασκευὴν τὸ βράδυ, ἢ τὸ Σάββατον τὸ πρωΐ, χάνω τὸ κατ' εὐθεῖαν ταχυδρομεῖον, τὸ μόνον ἀσφαλές, (ποῦ εἶνε μίαν φορὰν τὴν ἑβδομάδα,) καὶ ἀναγκάζομαι νὰναβάλω τὴν ἀποστολὴν διὰ τὴν ἄλλην ἑβδομάδα. Καὶ ἰδοὺ διατί λαμβάνεις κάποτε δύο φυλλάδια ὑπὸ μίαν ταινίαν. Μὴ φοβεῖσαι ὅμως, διότι αὐτὸ δὲν θὰ ἐξακολουθήσῃ. Μετ' ὀλίγον ἡ τύπωσις θὰ κανονισθῇ πάλιν, καὶ θὰ λαμβάνῃς τὸ φύλλον κατ' ἑβδομάδα τακτικώτατα.

Νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, Λουλουδὶ τῆς Καρδιᾶς, προτιμῶ τὰς ἁπλᾶς ἐπιστολὰς ἀπὸ τὰς ἐμμέτρους. Ἔ, κάπου-κάπου, ὡς ποικιλία, ὡς ἰδιοτροπία, ὡς *σκέρτσο*, ταιριάζει καὶ μιὰ ἔμμετρος ἐπιστολή· ἀλλὰ νὰ γίνεται τακτικά, αὐτὸ δὲν ἔχει τὸν λόγον του. Καὶ ὁ Σουρῆς ἀκόμη, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν ἔγραψεν ἄλλο ἀπὸ στίχους, κάμνει ἐξαίρεσιν διὰ τὰς ἐπιστολάς.

Ὁ *Ἐλπιδοφόρος*, ἐπισκεφθεὶς δι' ὀλίγας ἡμέρας τὰς Ἀθήνας, ἦλθε καὶ εἰς τὸ Γραφεῖον μου, καὶ τὸν ἐγνώρισα μὲ μεγάλην μου χαράν. Λαμπρὸς νέος. — Καὶ ὁ *Εἰκοστὸς Δεύτερος* ἐπέρασε κατ' αὐτὰς ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ δὲν εἶχε καιρὸν νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν γνωρίσω. Κρίμα!

Νέμφη τοῦ Σηκουάνα, αὐτὸ τὸ δημωδὲς αἴνιγμα περὶ τῆς πολυπλόκου σχέσεως, τὸ ἤξευρα κ' ἐγώ, ἀλλὰ δὲν ἤξευρα τὴν ἐξήγησίν του. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ μοῦ τὴν ἔγραψες, ἂν δὲ πραγματικῶς ἔπλασες μόνη σου τὸ διήγημα, σὲ συγχαίρω διὰ τὴν εὐφυΐαν σου

Καὶ ἡ *Ναυτοπούλα* τῆς *Ἀνδρου*, μὲ τὴν συνήθη της προθυμίαν, ἀνενέωσε τὴν συνδρομήν της διὰ τὸ 1903. Καὶ μοῦ γράφει : «Φέτος συμπληρώνονται τὰ ἑξ ἔτη ἀφότου εἶμαι συνδρομήτριά σου, καὶ εὐχομαι νὰ συμπληρωθοῦν καὶ τὰ δεκαὲξ μὲ τὸ καλό. » Ἀμήν !

Φίλεργος Μέλισσα (Χ. Χ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σοῦ ἐκλέγω πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ ἄλλου, τὸ ὁποῖον ἐπροδόθη. Γράφει μου

Ὄχι, *Ζουλέικα*, οὔτε αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ *Ἐκάτη* . . . Ὅλαι σου αἱ πληροφορίαι εἶνε ὀφειλόμεναι καὶ πρέπει νὰ σοῦ τὰς δημοσιεύσω· ἀλλὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διότι πτῶ τόπος ! Ἀργίζω, βλέπεις, ὁπὸ σήμερον.

Καὶ ἡ *Ρομαντικὴ Καρδία* ἀνενέωσε τὴν συνδρομήν της διὰ τὸ 1903 καὶ τὴν εὐχαριστῶ πολύ. Βεβαίως τὸ τετράδιά σου ἔστειλε θὰ ἐχάθησαν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ἄλλως δὲν θὰ ἐφέρετο εἰς τὰ βιβλία μου ὡς ὀφειλέτις.

Το Σημα

Καὶ σήμερον μοῦ γράφουν πολλοὶ *περὶ* ἡ ὀπὲρ τοῦ ἀκριτικοῦ σήματος. Καὶ πρῶτον ὁ *Ἀρχικαλαμπουριώτης* τὸ θέλει μικρόν, διὰ νὰ εἰμπορῇ κανεὶς νὰ τὸ φορῇ ὅπου καὶ ὅποτε θέλῃ, χωρὶς κίνδυνον νὰ φαίνεται *ἰδιότροπος* (Φυσικά ! δὲν θὰ κάμωμεν κανένα παράσημον, σὰν τὸν ἀστέρα τοῦ Μεγαλοσταύρου ! τὸ σῆμα δὲν πρέπει νὰ εἶνε μεγαλήτερον ἀπὸ σύνθη καρφίτσαν ἢ ἀπὸ δεκαλεπτον νίκελ—ἴσως μάλιστα μικρότερον.) — Ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου* τὸ θέλει ἀργυροῦν, ἀλλ' ἐπειδὴ σοβεῖται μήπως θὰ κοστίζῃ πολύ, προτείνει νὰ γίνῃ ἀπὸ κοινὸν μέταλλον ἐπίχρυσον· — ἡ *Ἰδανικὴ Γλυκύτης* δὲν ἔχει ἰδικήν τις σχέδιον ἀλλ' ἐπιδοκιμάζει πληρέστατα τὴν ἰδέαν τῆς *Ψάρα-Λοβλας* — καὶ τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* αὐτὴν τὴν ἰδέαν ἐπιδοκιμάζει, μόνον τοῦ θέλει τὸ σῆμα ἀπὸ μέταλλον ποῦ νὰ ὁμοιάζῃ μὲ χρυσῆν. — Ὁ *Γιαμτσιμπασῆς* μοῦ σχεδιάζει ἓν σύμπλεγμα τῶν γραμμάτων Δ. τ. Π. πολὺ εὔμορφον καὶ ἁπλοῦν· ἂν ἀποφασισθῇ σύμπλεγμα, ἕνα τέτοιο θὰ κάτσῃ. — Ἡ *Κελαϊδίστρα* μοῦ γράφει : «Ὅταν ἤκουσα νὰ γίνῃ λόγος περὶ σήματος, ἐκτύπησα παλαμάκια, ὅπως λέγουν τὸ παιδιά, ἀπὸ τὴν χαρά μου. Ἰδίως θὰ χρησιμεύῃ πολύ, ὅταν πηγαίνῃ κανεὶς εἰς ἄλλην πόλιν· θὰ φορῇ τὸ σῆμα, καὶ ὅλοι τότε θὰ τρέχουν νὰ τον *καλωσορίζουν* καὶ φαντάσου τί θὰ γίνεται. » — Τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* παραδέχεται τὸ σχέδιον τοῦ *Ἀπογόνου τοῦ Νέστορος*, ἀλλὰ θὰ ἤθελε μαθοῦν ὀχ... ἀλλὰ τὸ *Ψηλὸ Κυπαρισσάκι* εἶνε μὲ τὴν γνώμην τῆς *Ψάρα-Λοβλας*. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰκούσωμεν καὶ τοὺς ἄλλους. Τέλος πάντων τὸ σῆμα εἶνε μία ἰδέα, ἡ ὁποία ἤρεσε πολὺ καὶ πρέπει νὰ πραγματοποιηθῇ.

Ἀσπασμοί. Πληροφορίαι : ἡ *Κυκλαμιὰ* πληροφορεῖ τὸν *Ἄγγελον Λύγερινῶν* ὅτι ἔμαθε τὸ ὄνομά του· — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* ἀσπάζεται τὴν *Ρόδιαν Κυνηγέτιδα* καὶ γαιρετᾷ τὸν *Κουασιμόδον*, φαντάζεται δὲ τὴν ἀπογοήτευσίν του, διότι ἐν ᾧ ἐνόμιζαν ὅτι ἀνεκάλυψαν τὴν *Ἐκάτην* καὶ θὰ ἔτρωγαν τσουκάλατα, ἔφαγαν . . . τὴ χυλόπιτα ! — ὁ *Ἑπτακατέργαρος Σάμιος* χαιρετᾷ τὸν *Ἀϊ Ἀϊ-Ἀάν*, τὸν ὁποῖον γνωρίζει· — ἡ *Κελαριέουσα Κρήτη* ἐρωτᾷ τὴν *Εὐφημίαν Ἀκριβοῦ* ἂν ἐπῆγεν εἰς τὴν Μασσαλίαν, πληροφορεῖ δὲ τὸ *Ἀϊ-Λάβρ τῶν Πατησίων* ὅτι τοῦ ἔγραψεν ἐπανειλημμένως· — ὁ *Πανταχοῦ Παρὼν* συγχαίρει τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* διὰ τὰς ὡραίας ἀπαντήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν του· — τὸ *Λαίμαργο Ποντίκι* ἐβαρύνθη νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν *Ὑπουργὸν τῶν Ποντικῶν* καὶ τὸν ἐρωτᾷ ἂν κρίνῃ εὔλογον νὰ ἐκλέξουν βασιλέα· — ἡ *Δρῦς τοῦ Παρασοῦ* ἀσπάζεται τὴν *Ἀμαρυλλίδα*, καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομά της ὅπως τῆς τὸ εἶπε κ' ἐκείνη· — ἡ *Ζενιτεμένη Σιωπὴ* ἀσπάζεται τὸ *Κόκκινο Καπελάκι* καὶ ἀς ἀναμένει ἀπάντησίν της — ἡ *Παριστρία* εὐχαριστεῖ τὸν *Π. Προεστόπουλον* διὰ τὰ συγχαρητήριά του· — τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* χαιρετᾷ τὴν *Ψάραν Λούλαν* καὶ τὸν *Μικρὸν Βιολιστὴν* — ἡ *Κελαϊδίστρα* ἀπαντᾷ εἰς τὸν *Σὶρ Λὰ-Φαλουάζ*, ὅτι δὲν ἐνθυμεῖται ἂν ἦτο εἰς τὸ θέατρον τὴν βραδυὰ τῆς «Πεταλούδας.» (π ρίεργο ! ξεχνοῦνται τόσοι γρήγορα αὐτὰ τὰ πράγματα ; ἐγὼ ἀφότου ὑπάρχω, ἐνθυμοῦμαι τί καὶ τί εἶδα εἰς τὸ θέατρον·)— ἡ *Βεατρίκη* ἀντασπάζεται τὴν *Λάτριδα τοῦ Ὡραίου* καὶ εὐχαρίστως δέχεται τὴν προτασέϊσαν ἀλληλογραφίαν, ἐνωμένουσα ἐπιστολήν της· — ἡ *Ἀραγνίτσα Τραπεζουντίου* χαιρετᾷ τὸ *Κόκκινο Καπελάκι* καὶ ζητεῖ τόνομά του, δι' ἀντάλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — τὸ *Κεντρὶ* [ΕΕΕ] ἀπαντᾷ εἰς τὴν *Βεατρίκην*, ὅτι τοὺς ποντικοὺς εἰμπορεῖ νὰ τους στείλῃ διὰ μέσου τοῦ ἐφαρείου μου, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ὑποχρεώσῃ καὶ αὐτὸν καί . . . τὴν Πίσσαν· ἐπίσης καὶ εἰς τὴν *Διονυσιάδα Πηγὴν* ὅτι, ἀφοῦ θέλῃ νὰ του στείλῃ γάταν, ἄς τὴν στείλῃ εἰς τὴν *Βεατρίκην*, διὰ νὰ τοῦ τὴν στείλῃ μαζὶ μὲ τοὺς ποντικούς, οἱ ὁποῖοι τότε θὰ τοῦ ἔλθουν ἀσφαλῶς, διότι θὰ εἶνε κλεισμένοι τὴν κοιλιὰ τῆς γάτας· (ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὅμως ἡ Πίσσα μου θὰ μείνῃ ἐτὰ κρύα τοῦ λουτροῦ·) — ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρου* ἐπωτᾷ τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* ἂν ἔλαβε δύο δελτάρια μετὰ τοῦ ἔστειλε poste restante — ὁ *Γιαμτσιμπασῆς* πληροφορεῖ τὴν *Κιουκιουρίστραν* καὶ τὸν *Σκαρδαλάφρη* ὅτι τοὺς γνωρίζει καὶ γαιρετᾷ ὅλα τὰ μέλη τῆς «Νεότητος» — ἡ *Κυρία Τρομάρα* ἐρωτᾷ *θάμνιρι τὸν Φιλάμωνος* ἐὰν γνωρίζῃ Κρῖνον ἀσπάζεται τὴν *Λευκὸν Κρῖνον* — τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* ἀσπάζεται τὴν *Ἀγγελόφωνον Φωνὴν* καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν το ἐνθυμῆται· ἀντασπάζεται δὲ τὴν *Ἐσμεραλδαν* — τὸ *Πρόσωπο Χαβιάρι* συγχαίρει τὴν *Ἀθδαν Καρδίαν* διὰ τὸ λαμπρόν της τετράδιον Μ. Μυστικῶν· — τὸ *Ἄλσος τῆς Κηφισιᾶς* ζητεῖ ταχυτὰ καὶ τὸν διαμονήν τῆς *Ἐσμεραλδας* — ἡ *Ἰδανικὴ Γλυκύτης* ἀσπάζεται τὴν *Ἐσμεραλδαν*, τὴν ὁποίαν συγχαίρει διὰ τὸ ποιητικόν της τάλαντον, καὶ χαιρετᾷ τὴν *Ποισιανὸν Ἀριστοκράτην* τοῦ ὁποίου ζητεῖ τὸ ὄνομα δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — ἡ *Ὀθελίσκος τῆς Κλεοπάτρας* χαιρετᾷ τὸ *Μή μου Ἄπτου* καὶ τὸ ἐρωτᾷ τί κάμνει τὸ σκυλάκι του καὶ πῶς το λέγουν· — ἡ *Μικρὰ Ἀμαζὼν* ἀσπάζεται τὴν *Θάλασσαν τῆς Ἀνδρου* καὶ τὴν ἐρωτᾷ πῶς πηγαίνουν τὰ μαθήματα· ἀσπάζεται ἐπίσης τὴν *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* καὶ τῇ προτείνει ἀνταλλάξουν τὰ ὀνόματά των δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — ἡ *Ζουλέικα* ζητεῖ ἀπὸ τὸ *Κεντρὶ* γελοιογραφικόν τι ἐνθύμιον μὲ τόνομά του, διὰ νὰ γνωρίσῃ τὸν μέλλοντα διάσημον γελοιογράφον, καὶ εἰς ἀνταλλαγμα, ἂν το ἀπαιτῇ, θὰ τῳ φανερώσῃ τὸ ἄσημον ὄνομά της ἐπὶ εἰκονογραφημένου δελταρίου· τὸν δὲ γαλλομαθῆ καὶ φιλόμουσον *Λοξίαν*, μεθ' οὗ νοερῶς ἐγνωρίσθη διὰ τοῦ *Ἀϊ-Χὶ-Ἀϊ-Χάν*, χαιρετᾷ καὶ συγχαίρει διὰ τὰς μεταφράσεις του καὶ τὴν φιλοπονίαν του· — ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου* ἀσπάζεται τὴν *Ρόδιαν Κυνηγέτιδα*, τὴν ὁποίαν τὰ ταξείδια κάμνουν ἐπιλήσμονα· — ὁ *Ἄριστος Ποδηλάτης* χαιρετᾷ τὴν *Δενδροστοιχίαν Ἀθηνῶν*, καὶ εὐχαριστεῖ θερμῶς τὴν *Δρῦσον τῆς Ἐρήμου* διὰ τὴν εὐγενῆ προσφοράν της· — ἡ *Ἄβρα τῆς Κερκύρας* ἀντασπάζεται τὴν *Ἐσμεραλδαν*, καὶ ἐρωτᾷ τὴν *Ἀμαρυλλίδα* καὶ τὰς ἄλλας φίλας, ἂν ἐνθυμοῦνται τὴν ἄνοδον τοῦ *Χαλκιδέως Διμοκοντόρου* ἐπὶ τῆς συκῆς, καὶ τὴν κάθοδον . . . τῶν σύκων ἐπὶ τῆς ποδιᾶς των· — ὁ *Μικρὸς Βιολιστὴς* χαιρετᾷ τὴν *Κόρην τοῦ Στεφανίου* καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι ἔγει δύο ἔτη ποῦ διδάσκεται βιολί καὶ ἔμαθεν ἤδη ὅλας τὰς positiones· — ἡ *Ἀεροναυτοπούλα* ζητεῖ ταχυτὰ τοῦ *Σὶρ-Λὰ-Φαλουάζ* — ἡ *Σοφία Γ. Ζαμίχα* πληροφορεῖ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλόνων* ὅτι πολὺ ὡραῖα ἐπέρασεν εἰς τὸ Λουτράκι, καὶ δὲν βλέπει τὴν ὥραν πότε νὰ ἔλθῃ τὸ καλοκαῖρι διὰ νὰ ξαναπάγῃ — διὰ καμμίαν ἄλλην δὲν ὑπάρχει πλέον τόπος.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν : ὁ *Σὶρ-Λὰ-Φαλουάζ* μὲ τὸν *Ἐσμεραλδαν*, *Σοῦρτα Φέρτα* καὶ *Δάλιαν* — τὸ *Πεπρωμένον* μὲ τὴν *Σιωπηλὴν Νύκτα*, *Μυστηριώδη Φόβον*, *Ταπεινὸν Γιασεμί*, *Ἀϊ-Δόϊ τῶν Πατησίων* καὶ *Μόνωσιν* · ὁ *Μενόταυρος* μὲ τὴν *Δωκηλάτιδα Κύθνου*, *Ὀτειροπόλον Ψυχὴν* καὶ *Πικραμένην Καρδοῦλαν* — τὸ *Ταπεινὸν Γιασεμὶ* μὲ τὴν *Ἐκάτην*, *Κεντρί*, *Ἀταβύριον Ρόδου*, *Ψάραν Λούλαν* καὶ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* — ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* καὶ *Ρομαντὶν Κικέρωνα* — ὁ *Ἄγγελος Χαρᾶς* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Παριστρίαν*, *Ἐφεσίαν Κόρην*, *Μυστηριώδη Φόβον* καὶ *Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λούρας* — ὁ *Ἀφρικανικὸς Ἥλιος* μὲ τὴν *Ἐρυθρὰν Θάλασσαν* καὶ *Ὑποκόμητα τῆς Θεσσαλονίκης* — ἡ *Ἀκτινοβόλουσα Σελήνη* μὲ τὴν *Πικραμένην Καρδοῦλαν*, *Ἀρχικαλαμπουριώτην*, *Τρεμοσβῦνον Ἀστέρι* καὶ *Γλυκεῖαν Ματιάν* — ἡ *Παλλοῦσα Καρδία* μὲ τὸ *Κεντρί*, *Σερπαντὲν* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* — ἡ *Χαριτωμένη Μουρίτσα* μὲ τὸν *Χωλὸν Διάβολον*, *Βίκτωρα τον Μάϊορ*, *Φουγάρο τῆς Εὐγενίας* καὶ *Δενδροστοιχίαν τῶν Ἀθηνῶν* — ὁ *Βοσκὸς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Δεσποινίδα Παρακράτησιν*, *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα* καὶ *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* — τὸ *Θολὸν Δάβε* μὲ τὸν *Ἀρχικαλαμπουριώτην*, *Ἀταβύριον Ρόδου* καὶ *Κυκλαμιάν* — ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου* μὲ τὸν *Σὶδ*, *Δάλιαν* καὶ *Σοῦρτα-Φέρτα* — τὸ *Ἀγνὸ Περιστεράκι* μὲ τὴν *Κιουκιουρίστραν* — ἡ *Ἀβρὰ τοῦ Πηλίου* μὲ τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, *Τρεμοσβῦνον Ἀστέρι*, *Κελαϊδίστραν* καὶ *Σὶρ-Λὰ-Φαλουάζ* — ἡ *Δρῦς τοῦ Παρασοῦ* μὲ τὴν *Ἄβραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Κελαϊδίστραν* — τὸ *Σερπαντὲν* μὲ τὸν *Νυκτοκάμπια*, *Τρεμοσβῦνον Ἀστέρι* καὶ *Ροδοστεφανωμένην Ἀνοιξιν* — ἡ *Τσιγγαρέλλα* μὲ τὸν *Ἑλληνα Σημαιοφόρον*, *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ*, *Ἀήττητον Ἑλληνα* καὶ *Ἐρημίτιδα* — ἡ *Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ* μὲ τὸν *Μικρὸν Βιολιστὴν*, *Μικρὰν Ἀκανθωλλίδα*, *Μή με ξεχνᾶς*, *Τζῶν Μπούλλ* καὶ *Δάλιαν* — ἡ *Κόρη τοῦ Στρυμῶνος* μὲ τὸ *Τρελλὸπαιδο τῶν Ἀθηνῶν*, *Μάγκαν τῶν Παρισίων*, *Κουασιμόδον*, *Σωριαστὴν Ξανθοῦλαν* καὶ *Ἀθυσινὸν Πολεμιστὴν* — ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* μὲ τὸν *Ὑποκόμητα τῆς Θεσσαλονίκης*, *Κίτρινο Ἀτόμιτο*, *Ρόδιαν Κυνηγέτιδα*, *Πεπρωμένον* καὶ *Σίδ* — ὁ *Δωρητὴς Ὀτείρων* μὲ

εἰς προηγούμενον φύλλον, ὅτι καὶ τὰ μὴ ληφθέντα τετράδια, ἀφ' οὗ ἐστάλησαν ἐκ τοῦ Γραφείου μου, *ὀφείλονται*·) *Κελαρύζουσαν Κρήνην* (ὡραῖα τὰ Π. Πνεύματα, ἀλλὰ πεσίγνωστα·) *Κρόταλον* ([Ε] διὰ τὴν εὐφυεστάτην ἐπιστολήν· διὰ τὸ ἄλλο ποῦ μ' ἐρωτᾶς, ποῦ νὰ ἐνθυμοῦμαι πλέον, ὕστερ' ἀπὸ τόσα; ἐπιστολὰς καὶ περιγραφὰς καὶ ἐντυπώσεις ποῦ λαμβάνω καθημερινῶς! ὁ διευθυντής μας δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν κ. *Παπαδόπουλον*, τὸν ὁποῖον ἀνεκήρυξαν ὑποψήφιον αἱ Συντεχνίαι· εἶνε πολλοὶ Παπαδόπουλοι, βλέπεις·) *Λαίμαργο Ποντίκι* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν περὶ τοῦ ὀνείρου·) *Δρῦν τοῦ Παρνασσοῦ* (ἡ Κλήρωσις τῶν Δώρων θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν προκήρυξιν τοῦ νέου Λαγείου διὰ τὸ 1903·) *Ξενιτευμένην Σιντωπίδα*, *Νεαρὰν Ὕπαρξιν* (περιμένω·) *Ρόδιον Ἱππότην* (ἔχει καλῶς·) *Ψηλὸ Κυπαρισσάκι* ὄνειρον λοιπὸν ἐπερίμενες διὰ νὰ μου γράψῃς; ἔ, ἄς ἐλπίσω ὅτι θὰ το ξαναδῇς·) *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς·) *Παριστρίαν* (οὔ, εἶνε πολὺ νωρὶς ἀκόμη νὰ συλλογίζεσαι αὐτὴν τὴν ἡμέραν . . . ἄφισε νὰ μεγαλώσῃς, νὰ γηράσῃς, καὶ ἔπειτα βλέπουμε·) *Ταπεινὸ Γιαπεμὶ* ([ΕΕ] εὖγε, ὡραιόταται αἱ σελίδες τοῦ Ἡμερολογίου σου·) *Ἀγνὴν Φιλίαν* (δῶρον ἔστειλα· πότε θὰ μου ξανογράψῃς πάλιν;) *Κλεόβουλον τὸν Ἰνδεον*, *Κελαϊδίστραν* (ἔχει καλῶς· εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς νέας προτάσεις·) *Σιρ-Λὰ-Φαλουαζ* (ὡραῖον τὸ Π. Πνεῦμα καὶ θὰ δημοσιευθῇ· τὴν Πληροφορίαν σου ὅμως δὲν την ἐνοῶ καὶ δὲν τὴν δημοσιεύω· περίεργον εἶνε ὅτι σὺ σπανίως μοῦ στέλλεις ἀπὸ τὰς Πληροφορίας ποὺ θέλω·) *Βάδον Πάουελλ* (σὲ εἰδοποίησα ὅτι τὴν ἔστειλα, καὶ ὅτι ὀφείλεις 30 λεπτά·) *Κλεῖδα τοῦ Πόντου* (ἔστειλα·) *Γεαμτσιμτσῖκον* (πολὺ ἐχάρη ὁ κ. Φαίδων δι' αὐτὴ ποὺ μου γράφεις·) *Λευκὸν Κρῖνον* (σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα· δὲν πιστεύω, ὅτι οἱ κατὰ τὴν παιδικήν των ἡλικίαν μανιώδεις συλλέκται γραμματοσημῶν κλ· γίνονται ἅμα μεγαλώσουν τρελοὶ ἢ ἐκκεντρικοὶ ἢ ἰδιότροποι· πρώτην φορὰν τὸ ἀκούω·) *Πράσινο Χαβιάρι* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφὴν τῆς ποδηλατικῆς ἐκδρομῆς·) *Ἄλσος τῆς Κηφισιᾶς* (θέλει καὶ ρώτημα; ὅταν τὸ ὄρος δὲν ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς πηγαίνομεν πρὸς τὸ ὄρος· καὶ ἀφ' οὗ δὲν σου ἐπρότειναν ἀνταλλαγήν, ἔκαμες πολὺ φρόνιμα νὰ προτείνῃς σύ·) *Ἠρώδα τοῦ Ζολόγγου* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡρχίαν ἐπιστολήν· βεβαίως· ὁ Ζολὰ ἦτο ὁ μέγιστος τῶν συγχρόνων συγγραφέων, ἀλλὰ δὲν σας ἔγραψα τίποτε περὶ αὐτοῦ, διότι τὰ ἔργα του εἶνε διὰ μεγάλους ἀποκλειστικῶς, καὶ ἤξευρα ὅτι δὲν τον γνωρίζετε εἰμὴ ἐκ φήμης·) *Κωνσταντῖνον Λ. Παύλου* (πολὺ εὐχαρίστως· ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμόν ποὺ θέλεις, τὸ ἔχει ἄλλος·) *Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας* (ποῦ δὲν μου γράφει, διότι βλέπει ὅτι λαμβάνω πλῆθος ἐπιστολάς· μ' ἂν ἔκαμναν ὅλοι τὴν αὐτὴν σκέψιν;) *Ζώρλεγκ* (ἔστειλα· εἶδες βέβαια τὴν Προκήρυξιν τοῦ Διαγωνισμοῦ·) *Ἐξοριστον Ναπολέοντα* (πολὺ συγκινητικὰ αὐτὰ ποὺ μου γράφεις περὶ τοῦ δυστυχοῦς Πτηνοῦ τῆς Ἐρήμου·) *Μικρὰν Ἀμαζόνα*, *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* (Βραβεῖον ἔστειλα·) *Ἀγροτικὴν Ζωήν* (ναί, νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι σε βλέπει ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω καὶ σε ἀγαπᾷ καὶ σ' εὐλογεῖ . . .) *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* (ἔστειλα·) *Εὐγενῆ Καρδίαν* (ὁ Θεὸς μᾶς παρηγορεῖ καὶ μᾶς ἐνδυναμόνει νὰ ἀντέχωμεν εἰς τὰς μεγάλας θλίψεις . . .) *Ἄριστον Ποδηλάτην* (ἰδού, ἔγινεν ἡ ἐπιθυμία σου·) *Αὔραν τῆς Κερκύρας* (μὰ κ' ἐγὼ δὲν το ἐπίστευσα ὅτι ἐμέθυσες, ἔννοια σου!) *Μικρὸν Βιολιστὴν*, *Αὔραν τοῦ Πηλίου* (ἔχει καλῶς·) *Ἀρχικαλαμπουριστὴν* (μοῦ ἤρεσε τὸ ποίημά σου·) *Μέγαν Ναπολέοντα* (ἔστειλα ἐκ νέου· ἴδε ἀνωτέρω τὴν ἀπάντησίν μου πρὸς τὸν *Πανταχοῦ Παρόντα*) *Τυδέα* κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Ὀκτωβρίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ
"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἑξῆς: **4.5.6.7.11.15. 16.17.18.19.20.21.22.23**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἑξῆς: **1. 3. 8. 9. 12.13. 14.24**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10ος** πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. **3**. — Χρυσόδετος φρ. **6**.

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1899, 1900 καὶ 1901, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 7.—Χρυσόδετος φρ. **10**.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21 Δεκεμβρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ἀπαίου δίον τὰ γράφω τὰς λύσεις τῶν αἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φυλλάδιον, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

509. Δεξιόγριφος.

Μιὰ νότα μετὰ μετοχῆς
Ὁ λύστης ἂν ἐνώσῃ,
Σοφὸν ἀρχαίας ἐποχῆς
Εὐθὺς θὰ φανερώσῃ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λαίμαργο Ποντίκι.

510. Στοιχειόγριφος.

Ἄδικα τὸν κόπο κάνω
νὰ τον ἀλλάξω τὸ κεφάλι,
Γιατὶ βασιλεὺς καὶ ἦτο
καὶ τὸ ἴδιο θὰ μείνῃ πάλι

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς δὲ Μιρμόν

511. Ἀναγραμματισμός.

Τῆς Εὐρώπης μιὰ νησὶς
Ἂν ἀναγραμματισθῇ,
Σ' ἕναν ἄνδρα τῆς Γραφῆς
Θὰ μετασχηματισθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς δὲ Μιρμόν.

512 Μεταγραμματισμός.

Ἂν βγάλῃς ὕψιλον καὶ βάλῃς ἰῶτα,
Αἱ μελῳδίαι πούχυνε πρῶτα
Ὅλαι θὰ ἴδῃς νάπολεσθοῦν
Καὶ τότε θάχῃς κάτι χρυσοῦν.

Ἐστάλη ὑπὸ Λευκῆς δὲ Μιρμόν.

513. Ἀστήρ.

* * * Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται καθέτως πτηνόν, δριζοντίως ἀρχαῖος βασιλεύς, διαγωνίως δὲ νῆσος τοῦ Αἰγαίου καὶ ὕλη ἐκρηκτική.

* * *
* * *
* * *
*** | ***
* * *
* * *
* * *

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς δὲ Μιρμόν

514. Ἐπιγραφή.

Ο Α Π Τ Ι
Α Ε Ω Ρ Ω
Δ Ξ Ε Ε Α
Χ Λ Π Ε Γ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς δὲ Μιρμόν.

515-519. Μαγικὴ Θεά.

Ἀνταλλάσσοντες δύο οἱαδήποτε γράμματα ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς ἀρχαίας θεᾶς, κάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσατε ἄλλας τόσας λέξεις:

σκιά, ὠμός, ὀκνῶ, ρυφῶ, εἰς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς δὲ Μιρμόν.

520-522. Λογοπαίγνια.

1.— Ποῖον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου παίζεται;
2.— Ποία νῆσος λέγει ὅτι εἶνε σχῆμα;
3.— Τί πρᾶγμα ἂν καὶ μόνον, λέγει ὅτι εὑρίσκεται μαζὶ μὲ ἄλλα;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς δὲ Μιρμόν

523. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Τῶν ζητουμένων λέξεων αἱ πρῶται συλλαβαὶ σχηματίζουν ἀρχαῖον γνωμικόν.

1, Ἄνθος τοῦ ἀγροῦ. 2. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3. Ἀπόστολος. 4, Χριστιανικὴ ἀρετή 5, Μέρος συγγράμματος. 6, Δένδρον.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λαίμαργο Ποντίκι.

524. Φωνηεντόλειπον.

μλτ - τ - μλλν

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λαίμαργο Ποντίκι.

525. Γρῖφος.

μ 1 Η δόξα ΛΙ α

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λαίμαργο Ποντίκι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 95

592. Ἰσαάκιος (Ἰσαάκ, Ἴος.) — **593.** Ἄρης, Κρής. — **594** Φάνος, φανός.

595. Ε Ρ Μ ῆ Σ **596.**

λ Α Η Ε ι
Ξ Υ Λ Ο Ν
ι Α Θ Α η
Σ α Ν ί Σ

Α
Π Α Σ
Π Α Φ Ο Σ
Λ Α Φ Υ Ρ Ο Ν
Σ Ο Ρ Ο Σ
Σ Ο Σ
Ν

597. Σοφία πλούτου κτῆμα τιμιώτερον.— **598.** Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν γραμμάτων α, ι, σχηματίζεται: *Τοῖς νόμοις πείθου.*— **599.** Αἱ ζητούμεναι λέξεις: *Γηρυόνης, Λυγκεύς, Τυδεύς, Τάνταλος, Νέμεσις, Σκείρων, Χάρυβδις* Τὸ δὲ φωνηεντόλειπον: ΓΑΤΤΝ—ΣΧ = *Γλῶσσαν ἔσχε* —**400.** Τὸ πεπρωμένον διαφυγεῖν ἀδύνατον.— **401.** Ἡ ἓξις δευτέρα φύσις (ἡ, αἴξ, εἷς, δεῦτε, ραφίς, ὑς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἀνώτατος ὅρος 10 λέξεις, ὑπολογίζονται καὶ αἱ ἐπιγραφαὶ τῶν 10 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παντὸς χόθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλής.—Ἑλένη Κ. Πράτσικα, Πάτραι (Grèce). (Β—72)

Démétrius E. Gokalis, Alexandrie Egypte. εὐχαρίστως ἀνταλλάσσει εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια παντὸς χόθεν. (Β—73)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια παντὸς χόθεν. — Ἀντώνιος Α. Ἰωαννίδης, Λάρισσα. —Antoine A. Joannidès, Larissa (Grèce.) (Β—74)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παντὸς χόθεν.—Βασιλικὴ Γ. Λουκάκη, ὁδὸς Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, Πειραιεύς. (Β—65)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια παντὸς χόθεν.—Κωνσταντῖνος Μάνδρου, Θεσσαλονίκη, Poste-restante (Β—75)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902.